

Gulyás Péter Pál
Az Anna-réten

© Gulyás Péter Pál, 2004.

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 2.5 (CC BY-NC-ND 2.5) Creative Commons licenc feltételei érvényesek: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

TARTALOM

Útban az égbe

Voltaképpen
ZörögjeteK
De jó volna
Valami jót kellene tenni
Köszönöm lábam hogy viszel

Egy téli álom foglyai

Megtehettem volna
Piros hó esett akkoriban
Még egyszer, ott
Egy téli álom foglyai
Nap-himnusz
Hogy lesztek-e még?
Ólom pipacsok
A Nagy Pán, a mihaszna
Könnyebb egyre könnyebb
Botor magyarok
Egy makula nélküli létben
Ismerd fel sebeidet
A szép magyar haza

Az Anna-réten

Minden véget ér maholnap
Ez nem szerelem
Jártál ott
Innen, az erjedő...
Ténferegtek az időben
Száll az idő, senki se vár rád
Még mielőtt a múlt véget érne
Emberemlékezet óta
Rúgtuk a port a stégen,
Hosszú futásom
Szitál a hó, és minden zúzmarás
A Napot, s Holdat felfüggeszti
Még érzem
A nyár ingyen van
Tavaszi nap-éj
Bömböltek a sziklák

Él a nagy Pán

A levelek épp rákezdtek csörögni
Jártál-e már fényözönben
Lám a kertek ködbe veszteK
Az Anna-réten
Szerelmek jönni szoktak

Még tart a nyár

Az óceán majd meggyógyít
Pál az Opálban
Senkire se vágytam jobban
Fenn szállnak havas
Ha majd eljön az első Alkony
Kit lenn a Holt-tengerben
Hát eljötteK a vilák
Amikor levágták
Itt az idő, el kell mennem
Isten furesáKát mond néha
Testem a Föld lelkem az Ég
A nyár bezárt
Más nekem a gondom
Jöhet tavasz
Nyugodj békében
Üdvözöllek, két nyírfa
Hull az Ég gyöngye

Bor és hamu

Ki minden nap TóráKt olvas
Kibontom a Földet
Mit kívánjak „kis” Szabinak
Bor és hamu
Nem látom szemedben szíved
Így estefelé
Mindenki lehet Isten
Azzal, ki ott áll
Te vesztettél akkor el
Útban az égbe
Még tart a nyár

Útban az égbe

„...Valami jót kellene tenni,
Ami az Embert visszamenti
- honnan egykoron Ő, a Teremtő
Egy hűvös este kitessékelte -.
Vigyél vissza, hajnali szellő
Csak még egyszer abba a Kertbe!...”

Voltaképpen

Ki voltam én voltaképpen?
Voltaképpen Hold az égen
Nap, mely a Holdból kilépett
Csillag, amikor széttéptek
Szent szitával széjjelszórtak
Hogy mindenkinek ragyoghass,
Azután a Földre küldtek,
S a zöld csillagokból fű lett,
Melyben harmathasító topánkád
Hajnalonta ropja táncát.

Zörögjetek

Zörögjetek,
Falevelek,
Zörögjetek!
Megállt egy nagy
Fehér alak
A fák felett.
Átváltozok
És átkozok.
De nagy kaland!
Most én, a Tél,
- ujjam a dér -,
Hozom magam.

Holnapra tán
Már itt a Pán
Ti sok halott.
Gyerünk
Falevélnemzedék
Foszoljatok!

Gyerünk,
Falevélnemzedék
SüllyedjeteK
- Az ám, a Pán!
Él, és vidám! -
Ünnepelek!

Gyerünk,
Falevélnemzedék
Gyerünk, vakok!
Huj, huj,
Ti sok élő halott
Forogjatok!

Táncoljatok
A bíbor ég
Int és vakít.
Táncoljatok
Még egy nagyot
Halottaink!

De jó volna

De jó volna bandukolni
Még egy nagyot,
Ki egybe volt,
- Nap és a Hold -,
S lángolni, Ott.

Együtt megint, mind,
Ki jóra törekedett.
De jó volna elveszni,
És nem lenni meg.

Aztán előlről kezdeni
Mindent megint
S nem unni rá,
Míg nem jön Isten,
Emberibb.

Valami jót kellene tenni

A Tél a Térből
Úgyis kikerget

Didergő lelked
A mezőt rója

Ám Északhon dáridója
is véget ér majd,

És minden óhajt
Téged sóhajt

Lesznek napok
Mikor te kavarod

Az éj közepéről a szeleket:
Örvénylő szellemed ez.

Vágyod: rád szálljon
Mindenáron
A Leghatalmasabb Szentség
S betöltse rendjét
Küldetésed:

Valami jót kellene tenni,
Ami az Embert visszamenti
- honnan egykoron Ő, a Teremtő
Egy hűvös este kitessekelte -.
Vigyél vissza, hajnali szellő
Csak még egyszer abba a kertbe!

Köszönöm lábam hogy viszel

Köszönöm lábam hogy viszel,
Szárnyam ereje, annyi baj,
Ha a fényt mégse éri el,
Jöjjön, s érje el valaki majd!

Pedig most oly közel az Ég,
Ó, bárcsak jönnének a jobbak,
Kik felnyithatnák a szívét
Az Alzheimer-kóros magyaroknak...

Köszönöm szám, ha rám szólsz,
Köszönöm szívem, hogy dobogsz,
És szemem, hogy pislákolsz
Mától én verem a dobot,

Mert, mégis megjelent a Jel!
Lesztek-e még valakié?
Dübög léptem: a Föld Szíve
Az Alvilágból felfelé.

Lángol a haj, a Nap lobog
Együtt morog a Lenn, s a Fenn
Már jár a Sámsonotok
Rossz kozmoszotok szétvetem.

Egy téli álom foglyai

Megtehettem volna

Megtehettem volna.
Ne utáld te engem
Épül a Pokolfa,
Babérligetedben.
Hazugságaidtól
Harsonák fakadnak,
S ezek a becsapott
Folyók mind kicsapnak
Mordul a Hold,
Az égbolt meginog,
Borzong a kozmosz
Villáma amott
Egyetlen pontba
Sasként lecsap
S alszelek hordják szét
Bordáidat

Piros hó esett akkoriban

Emlékszel? Nem tudtuk, mi van.
Piros hó esett akkoriban
Piros hó, fekete leves,
S neked a háromhatvanas,
Aki fát vág maga alatt...

Az égi létra lám kidőlt
Legyőzted a Tavaszidőt
Havaddal egyikét rossz napig
De már közel!
De már vakít!
Mirtuszlevél?
- Cirkusz, kenyér...

Bárcsak te is láttad volna
Ahogy a hegyet születettek
Mikor a mindenség Holdja
Először ontotta a tengert
S hamarosan a marsi tájból
A fák kidugták fejüket
S a szépség epicentrumából
Vénusz-Aphrodité kikelt.

Azok voltak a víg napok!
Napom akkor még ringatott,
Sárból sodort emberiség
Nem rágta szívem közepét.
Ám történt némi változás:
Pokoltóvá vált Havilah

Ő kellett? Legyen ő neked.
Nekem ne gyúljatok, Tüzek,
Vágyaitokhoz nincs közöm.
Felgöngyölíttem az Űgyet
S az Ég lezuhan, vagy lejön.

Még egyszer, ott

Még egyszer, ott
Találkozott
Hol a szelek

Széttörték, ó,
Már annyiszor
A Szenthegyet,

A Nap, s a Hold.
S csak bámulták
A víztükört

Ki toldja össze azt,
Mi egykor
Összetört?

Lobbant a Fény,
Új tünemény
Zúgó vizek,

Rég nem tudtak
Örülni ők,
Már semminek.

Alszik a Cet?
Játszik, lehet,
Tán tetszhalott.

Már csak a szél
Táncolja a Szent
Dallamot.

Egy téli álom foglyai

(Vörösmarty emlékére)

Íme megkapták, amit akartak!
Mától a nyáját őrzi a Farkas.
Parázslík a Titkok Erdeje, lángol,
A Térből a Hulladémon kificánkol
Okker dobját monoton pergeti:
Hogy sose juss a nyílt tengerre ki...

Ártatlan bájjal idézi eléd
Édene zöldszemű főrészvényesét
Hogy ellopja az igazi Napod
S a kikelt Holdad, ki rád hallgatott.

Ki ez az ember? Én nem értem
Azt a vörös fényt a szemében:
Angyali sátán, aranyággal hátán,
Csilingelt rajta, három csodaalma,
Máris aluszik Ártus birodalma.
Ő sompolyog most is elém
Aki az idők kezdetén?

Csak ketten álltunk akkor ott,
Mikor nem voltak Holdak
Úsztak a roppant roncsai
A széthullt kozmoszdaraboknak.
Máglya, szurok színezüst,
Vöröslő szemei mindenütt
- tőle származott
mindaz, ami rossz.

Rossz csontodig pezsgő pezseg
S beteg porod szél szórja szét
Mit összerakni nem lehet
Hogy ne költözhessen beléd
Ismét a Gazdád, a Gonosz
Ki koccintottál, most zokogj,
S ha valaki a falra fest,
Jelenj meg: Ne legyen nyugalom
Szegény testedet ne fogadja
Be Elem, majd azon napon...

Itt már emeli gigászi fejét
A füvek üde mohaistene
Az Erdő brummogó Ura kitántorog
Ömlesztzi az Erőt a Torok
Az Erőt, mely egyesül veled
Ébredsz a Lét, s lélegezni kezd.

Hogy együtt maradjunk mi mind, megint majd,
Repüljünk régi szárnyas szavainkkal,
S az Első Hajnalt visszacsenjünk egy nap
E Téli Álom foglyainak.

Nap-himnusz

Ti fényhegyek, kövessetek
A Nap vagyok, a végzeted
A Fényörvény, mi látható
S a Láthatatlan Régió
Rettenhetetlen hatalom
Morajló lángforgatagom
A terek torkába zuhan
Tárulj ki: Megjött, aki VAN.
Vagytok ti mind
vagytok, ki NINCS.

Apopis-szemű Múlt, aludj!
Nyikorduljatok nyárkapuk!
Alagutak a Föld alatt
Táguljatok, te Gát, szakadj
Reggelre rémmé születek,
Rád rombolom vétkeidet,
Felperzselem fagyos hajad
A számban Anubis-fogak.

Hogy lesztek-e még?

Hogy lesztek-e még?
Ezt meg nem ígérem
Tán a nemlét téridejében
A tenger rejtekén, hol az azúr van
Megtalálsz mindent - ott zúg a múltban -
Figyeld a vizet, a Fentit, az égit
Fényörvény jön, minden kifehérlük.

Ólom pipacsok

Ki a Pergus-tó mirtuszát letépte,
Öltözzetek érte bársonyfeketébe,
Ólom pipacsot szed, szurok-búzamezőben
S nem fogja a Lelkünk megmenteni Ő sem.

A Nagy Pán, a mihaszna

Temetőtkben
Fényesség napjaim
Hiába tárják
Foszforeszkáló
Csontotoknak
Szent mutatványukat,
S a tarka füstjelet.

Fortyog a hab.
S a felhők elképesztő
Örömtüzét
Bámuljátok, ti véreres
Vak barlang-üregek.

Köztetek,
Kik feltámadni nem,
Csak támadni akarnak.
Honnan elúszott
A halszagú Jónás.
Köztetek, a Köd
Dohos temetőjében
Süket kuvikoknak
Verni dobot?
Mit kalapál itt ez a Pán,
Ez a megátalkodott?

Köztetek, az Úr-Úr
Doh-temetőjében,
Vak kuvikok között
Kik lekiabálják a Remény
Feljövő Fényét?
„Mit kalimpál itt ez a Pán,
A mihaszna?”
Engem, a Szabadító Nap
Szent Hírnökét megugatva.

Könnyebb egyre könnyebb

Könnyebb, egyre könnyebb.
Ott fenn már zörögnek,
Szárnyas szekerekkel.
Puha angyalszárnyas
Nagy sasok leszállnak
Talpig hófehérben
Már csak egy hiányzik,
Akit idekértem.

Botor magyarok

A homályos fák
Már félálomban lebegtek,
Ám ekkor a Széchenyi-hegy ormán
A zászló váratlan
Vad lángolásba kezdett.

Jóllehet, az alkony
Szépen előrehaladt,
A homály felett fészkelődő zászló
Égő csipkebokrát
Még egyszer felragyogtatta
Az Alkonyi Házba leszállva a Nap.

Szenvtelenül szemlélte,
S mordan elmosolyodott:
Hát holnap mentek
Egymást a pokolba zavarni
Botor magyarok?

(2004. december 3.)

Egy makula nélküli létben

Most üdvözlöm
A Téged legyőzni készülő
Szörnyerőket,
Melynek felkúsznak
Szent Nap-szemedig,
S mint egy bankhitel,
Fogva tartanak,
Rád csavározva
Fekete éned
Sötétség szülte
Titkos zárait.

Hát Rád uszították
Gonosz énedet,
Kit eddig tokjában tartott
Védangyalod.
Koponyád öreglyukán
Átkod most rám kiált,
Hogy sose szabadulj,
És megvetsz Engem
A toronydarut.

Már csak magad láthatod
Tükrödben, ki
Immár fogva tartód,
Csak megcsalt szíved
Bámulhatod,
Nem hajtasz ki a Jelre
Mely a Hajnal volt,
A benned megfordított
Tér-időben,
S elkallódsz ködödben
Örökre,
Mint Emberség
Elleni bűnök
Bősz elkövetője.

Július elseje van,
S a zöldárban sziporkázó
Aranyhalak égi tavában élhetnél,
Te is, te szegény,
Nyakig a nyárban,
Bíbor pillangók közt
Hörpölve az édeni mézet,
Hol a legfényesebbnél is
Édesebb ígézet
Hullámszik
Egy makula nélküli létben,
Melyben Megoldások úsznak
És Megértést szállítanak
Te szegény,
A Hajnalok, a Nap szekerén.

Pedig ma még
Benned is derült az ég
E Fonák-ország felett,
S rekord mennyiségű
Gabonatermésre számíthat
Szorongó gazdád,
Kitől nem láthatod át
A fálevelek hatalmát
S immár nem mérheted fel,
A Végtelenség Istenének
Végzetes kezét,
Mely most hozza a temetetlen holtak
Kellemetlen Ítéletét.

Ismerd fel sebeidet

Ismered fel sebeidet, s hibáidat!
Itt, hol titkon ölnek, üdvözöllek,
Te szent Szeptemberi Nap,
Ki idebent sütsz: Aranykoronám,
S ki elragadsz majd idejekorán,
Oda, hol benőtték a fák az eget,
Melyeken felsétálhatsz az elvesztegetett, árva
Évek nyomába, és mindent elkezdhetsz,
Visszalopva a fényt,
E helynek, ahol eldugult remény,
S a pöcegödröt, melybe a Lét
Varázslatát, lökdösitek, fonjátok át
Ti jégkorszakunk itt feledett mohái:
Fújjátok be, mohák!
S torkotokat sose érje utol
Ott, az a kobrává vált köldökzsinór...
Érj végre véget lelkek
Járványszerű jégkorszaka,
Záruljon le végre átkos dallomotok!
Csapj zongorádba!
Varácsolj mindent zölddé,
Te lelkem lelkében zümmögő
Tavaszi Napba hurcolkodott
Mágikus aranybogár!
Legyen itt mától ismét minden moha,
S egy darabon leomlik a beton:
És nagy elánnal beállít a Nyár...
Jelentkezz, te Remény, végre e lidércfényben,
Melyet pislákoló hazugságok
S átkok tartanak össze,
Fukarok és kufárok hirdetik:
Csak az van, ami Nincs,
S elpárolgott a remény,
Nincs mérce, nincs kezdet,
Út, ami visszavezethet
Mefogva kezéd,
S nem férsz vissza a felhőtlen Fénybe,
S nem is onnan jöttél,
Hanem a Föld buta bugyrából,
S a te helyed, odalent van, amott...
- Nem tudhatod -, de ha nem volnék én,
Rég beigéztek volna a földbe
Itt ezek a fekete pipacsok.

A szép magyar haza

(Garai János szép verse emlékére)

Messze lakom, töletek magasan
A felderengő Láthatatlanban
A véretek e Jéghegynek ajánlva
Várva arra az eljövendő Házra
- Vakulva, és vakítván kelve itt föl -,
Mely bár bennünk van,
Mégis eljön kintről
Ma, Mindszent hajnalán
Az ablakok kitörnek
Nyílik a tér,
S kiket nem várunk jönnek...

Hogy mégsem lett zsák álmod szent szövedékéből
Hozta a véletlen játszi szele,
Kosztka, te szegény Csontváry Zivatar
Aki megfajtagtad a Cédrust, itt ezeknek az illetékteleneknek
S a délibábot, mely az égből kilábolt,
Fejtetejéről talpára állítottad,
Úgy, hogy az ég zengése végre látható lehet
Árkádia-Kálváriában,
Itt, ahol sosem olvad
A lelkekben a hó,
Hazaáruló volt Bartók
Sőt bolond,
Ki zongoráját összevissza verte
Szörnyű haraggal tépve fel a Poklot,
Amely kirontott...
S hiába járta vitustáncát
Simmelweis Ignác,
Jól megkötözték Gullivert a törpék,
Hallod-e Hamvas, te hatalmas,
Immár hogy éljeneznek.
Itt még csak halott élhetett meg...
Szent Vörösmarty szájalmas koldusként
Kapart If-váratokból kijáratot...
Ők mind-mind, a Haza gályarabjaként
Szótták a fényt.

És ti, áldott hályogkovácsból kályhaépítővé vert,
Bolyaiak tébolyító magánya
Göttingában máig állhatna trónotok
S kínjában ma kitörni készülő hegyként morog
Széchényi, ki a dühöngő Dunát áthidalta
Szembesülve szenttelen Szeletekkel
A Délivél, mely elhordja a Sziklát,
És lábnyomát az Istennek, ki itt járt...

Sötét van itt, pedig éghetne szemetek!
Itt minden út a süllyesztőbe vezet
És minden kéz
A kútba letaszít
Egy emberként,
Mint az „egyiptomit”.
Itt, Aki Él,
Az nektek sohasem kell
- füttyül Szél, a Láthatatlan Ember:

E nép azokon rendre
Rettentő bosszút állt,
Aki emelni merte
A Szép Magyar Hazát.

Az Anna-réten

Minden véget ér maholnap

Olvadoznak a jégcsap rácsok
Hozza a Hold a hóvirágot
Fellángol a fergeteg térde
Lesz e télnek visszatérte?

A március lelket olvaszt
Gördül a Gyöngyvirág korszak
Egy nap átcsap Ibolyába
S álruhája immár Málna

Épp most kell az erdőt járnom?
Tombolj tornádó-barátom!
Dől fentről, zeng-zúg a zápor
Jó távol Havilahtól...

Sohase bántottuk egymást
Köztünk soha semmi sem fájt,
Véget ért az Anna korszak,
Minden véget ér maholnap...

Ez nem szerelem

Ez nem szerelem
Ez Eleusis:
Levezetni a mélybe
Magunk mind,
A hulló könnyek
Felfénylenek ott lent,
Belopjuk az égbe
A gyöngyöket újfent.

Jártál ott

Jártál ott, hol még
Senki sem volt
Már csak te
Tudod a jelszót
A Kulcs, mi Lent volt,
Már fent dobban.
Ne keressetek
A síromban.

Innen, az erjedő...

Innen, e legfelső erjedő erdő aurájából
Kiváló a kilátás.
Végre megértem
E távolodó hegyek aranykarimáját,
Látom felszűrődni a lármát,
S amint a szétkarikázó felhőt,
Még egyszer megforgatja a fecske,
Útnak eredve,
S titeket, távoli ködbeveszőket.
Hirtelen ősz lett.
Egy elárvult egynyári bogár botorkál
Mélyen a fűben alattad.
Az ő álmai voltak a legmagasabbak.

Ténferegtek az időben

Hol a János-hegy pipázgat
Hol az Egek rád találnak
Ténferegtek Időben,
Felhőtlenül felelőtlen
Meg ott a Tündérhegyen
Melyet benőtt a jelen,
Lidércfényként, táncolgattak
Leng a tenger, reng a fényhab,
Rettentő nagy szárnyalással
Az eget kifeszítették,
Melyben minden isten elfért.

E tünemény visszatérne,
Mindent odaadnék érte
Felépülne az Égig,
A Torony ami rég nincs.

Száll az idő, senki se vár rád

Száll az idő, senki se vár rád
Vándorlod az éjszaka táját
Törvénytelen örvények csoda földjén
Vezet egy ostoba moha ösvény

Itt mindenki maga alatt van
Ez a táj fáj. Megszokhatatlan.
Mennék, de nem ereszt a lélek
Szeretném, ha nem szeretnék.

Ha az ősz levelét ideküldi,
Jó lesz elmenekülni,
S lebegni, hogy semmi se fájjon,
Köztetek, mint egy távoli álom.

Még mielőtt a múlt véget érne

Még mielőtt a múlt véget érne
Szórj egy kis aranyat a felhőszegélyre
Fújj szegény szívünkre az ambróziából
Illata szelétől a Halál kitáncol
Lelkükből, s dühében a Pokol tornáca
Megtörik, s a mélybe önmagát lerántja.

Emberemlékezet óta

Emberemlékezet óta
Ott dalol, hol a diófa
Mely kiszáradt -, egykor állt.
Nem láttatok ily madárt
Mely efféle dalt fakaszt.
Nem láttatok még amazt.

Az eget akkor vakolták
Húzták a csillagok tornyát
Ő csak énekelte egyre
- bár még egyszer megjelenne -
Az elvesztett dallamot:
Pattogtak a csillagok
Az idők legelején
Amikor kikelt a Fény...

Akkor még nem nyúltak árnyak
Szíved labirintusának
Zúgó árkai fölött
Ahol most Tél köhög...

A Zeniten élt az Isten
Szórta szikráit hét színben
Üvölteni kéne, oly szép
Tollak ékítették lelkét
Ő csak egyre énekelte:
Hogy a Nap sohase megy le,
- Minden más, rossz látomás csak -
Az a Fa ki sose szárad
Sőt, emelkedik,
Elszáll, s visszaint.

Rúgtuk a port a stégen,

Rúgtuk a port a stégen,
Nagy élet volt itt, kérem.
Hogy szikrázik az a naptár
Amelyikben benne laktál
Öleltem a hóvihart
S lám, a hóvirág kihajt...
Ó, hogy szállt a tollaslabda,
A Napot elvakította...
Mindez mérhetetlen messze,
Isten szépen lerendezte,
Ügyes bajos dolgainkat
Egyik ott jön, másik itt hagy...
Őszi felhőket fújkalva
Járom a nyár utóját
Ám amikor itt a Málna,
Emlékeztetni fog Rád.

Hosszú futásom

Hol a tündérpor,
Mít egykor hintett
Varázslód, tavába
Tengerszemeidnek?
A létra, melyen
Elérted a Holdat
Végleg elolvadt.

Most, hogy a Télanyó
Karmát kitárja,
Jégzimankós lelkét
Rád ordibálva,
Jusson eszedbe
Hosszú Futásom,
Mely vissza-visszatér
Hogy újra fájjon.

Szitál a hó, és minden zúzmarás

Szitál a hó, és minden zúzmarás
Fehér a hegy, s a fenyőn az ág
A völgy, s az ég végleg csöndbeveszett
Bezzeg a vörösbegyek beszédesek,
Fekete sipka, rázzák frakkjukat
Ugye finom a zúzmarás falat?
Honnan rajtuk e téglaszínű mellény?
Tegnap még ott lógott a Naplementén.
A Felső Égben, ahol futni szoktam
Esteledvén, istennőmmel titokban.
Zúzmarás minden, kinn a hó szitál.
Ez volna, Isten, mondd, Természeted?
Tódul a köd. Az Idő csak áll.
Röpködjetez hát elvetélt szívek.

A Napot, s Holdat felfüggeszti

A Napot, s Holdat felfüggeszti,
Amikor szerelmes az ember.
Lassan mindenből Ő nevet ki,
És, mindenből Ő nevet fel.

Még érzem

Még érzem az Éden
Mézét a számon,
Még ne ragadj el
Magaddal, Álom.

A nyár ingyen van

Az Öröklét legyőzte az Időt
A fényfa az égből, lám kinőtt
Győzött a távolságon át
A Tél a távolból nyerít,
A Gyermekek-isten erre járt,
Fénylényként idelibeggett
Elvakítani hideg szívetek...

Mély levegőt illik venni ilyenkor
Öntsd torkodba a fényt nap-poharadból
A nyár ingyen van, és az ég kobaltkék
Tudsz-e szállni, ma nyitva a hét ég,
Adjuk át magunkat ösztöneinknek
Kik felkapnak, és messzire visznek.

Tavaszi nap-éj

Tavaszi nap-éj,
Elnyom az álom.
Tér-zuhogás
Áthullsz a Halálon
Fekszel egy Kertben
Karod kitárva
Léted a Tér
Térded a Bárka

Nézed a vonzó
Távoli kéket
Honnan csillag-képed
Idetévedt.

Kinek kell-e sok jót
Visszafizetni?
Már ott jön a nyár
Jön a legközelebbi,
Kaján tündérek,
Varázsöví, tarkák
Citromuk levét
Arcodba csavarják,
S mint aki jól
Végezte a dolgát
Szárnysuhogás:
Elszáll a Mennyország!

Bömböltek a sziklák

Bömböltek a sziklák, zúgtak alant, fent,
Ő zengte a dallamot, azt, ami megment
Dalolt palotát, Potalát, olyan égit
Alászállt a Nadír, téridejéig
Fejed felé tengert, sós illatú kéket
Dalolt hidat, önmagad utolérned,
Dalolt ide szent távoli tájat,
Mígnem a titkát elkiabáltad
S nyarad elnyargalt nádparipádon
Életed teled, halálod, álom.

Él a nagy Pán

Nyílik a Szem
Kihullnak a Holdak
Szemeim szikrázó
Sziklákat szórnak
Rétek is szállnak
Szivárványszínben
Ki eltűnt, meglett,
Hogy segítsen:
Rohanjatok és üvölsétek
Hogy él a Nagy Pán!
A Pán felébredt.

A levelek épp rákezdtek csörögni

A levelek épp rákezdtek csörögni,
Az Ősz megállt a Nyarat kisöpörni,
Szívemre most holt Hold kereke fordul
Lám itt szállunk az alkonyi Napon túl,
Dél felé, hová mind, mi fényes, szárnyal,
Egy Tűlsó Orsó érintése által
A Torokba, amelyből minden árad,
S mi most lenyelt, de újra kiokád majd.

Jártál-e már fényözönben

Jártál-e már fényözönben
Ahonnan idevetődtem?
Elkallódtam, elkenődtem
Elkenődtem, mint e zápor
Itt lent tífélétek, távol,
Nálatok, a Messzeségben
De jó volna lenni régen,
Mint amikor ketten együtt
Az eget kifeszítettük...

Teremtettünk, - mit nem látsz most -,
Ember nem lakta világot.
Ahol született a Fény
Jelenünk legelején
Szálltunk a madárcsapatban
Mikor még szívedben laktam.

Lám a kertek ködbe vesztek

Láttál párologni kristályt?
Jaj de jó, de jó, hogy itt járt!
A hónapok ága mellett
Szálló őzeket kergettek
Kergetőztek,
Ők, s az őzek
Kergetőztek az Időben
Felhőtlenül, felelőtlen.
Lám a kertek ködbe vesztek
A kiszabott Idő eltelt
Ám egy égerfára írták:
Hogy két ember egykor itt járt.

Az Anna-réten

Megkért reggel Anna,
Málna szeder,
Manna-,
Végre valahára
Hozzá méltó tájra
Vigyem innen el,
Mivel ünnepel,
Hol jó nagy a lárma
Sok a kirakat,
Megkért a minap

Oda vágyik ő,
Mi előkelő
S kérkedni lehet
Majd visszajövet.

Mivel megérdemli
Tudjuk, ő nekem ki-
Átmentem a János-hegyre
- Mely nincs se közel, se messze -,
Hol egy Anna-rét lett
S él fecskefészek
Magamhoz intettem
Kit megsegítettem
Mikor bajba volt,
Egyszer, rég, Amott.

- Tedd, amit akarsz. -
Húztam egy hidat
Hajnalban, fehérét
Homloka az égnek
A közepét verte,
Felemelt a Mennybe,
Hol már az idő áll,
Ahol a lét kristály
Hol a múlt ragyog,
S Megcsodálhatod
Az összes jövődöt,
Mi épült, vagy eldőlt.

Ragyogott a táj.
Kilenc lyukon állt
Kilenc tér felett
Lépegethetett
S lépegetett Anna
Holdon át, a Napba
Ennek meg mi haszna?
Vízésést az égbe
a tiszteletére?
Zengett a Zenit,
Gyöngyfüzéreit,
Felpróbálta szépen,
Ott a messzeségben,
S homlokára tett
Egy csillagjegyet,
Melynél szentebb nincsen,
A Magasságisten.

Anna kacagott.
Megkomolyodok?
Hát megkomolyodtam
Járkálj lenn a boltban,
Szóda, móka, whisky,
Atlantic City
És az érte küldött
Limuzin zúgása
Hozzá méltó lárma.
Fény, szállodasor,
Angyali pokol
S véle átellenben
Tenger, s mennyben
Bíborpiros ég,
Nem látja szemét.
Ámde megcsodálják
Őt a tarka pávák...

Oda vágyik ő,
Mi előkelő
S kérkedni lehet
Majd visszajövet,
Kell neki a fény,
Ezt mondta, szegény.

Szerelmek jönni szoktak

Szerelmek jönni szoktak,
Kicsik, és persze sok nagy
De amely elment itt
Az nem csupán az egyik.

Jön majd Kakukkfű felhő
Lehetsz te Illaterdő.
Beállsz az égre Holdnak,
Nekem fel nem ragyoghatsz:
Fátyolt adhatsz, de fényt nem,
Ott fenn az Anna-réten.

Még tart a nyár

Az óceán majd meggyógyít

Az óceán majd meggyógyít.
Jaj, de jó lesz az a sok víz,
Az hallhatatlan lárma
Vadmadarak surrogása
Csillagok adnak koncertet
Annak kit felismernek.

Az égtenger, az a sós víz
Most is, mint mindig, kigyógyít
Ki gyógyítna, ha ő nem?
Minket, itt, a jövőben.

Kigyógyít minden bajodból
Lehull szívedről a sok por,
Alga, korál, és szivacs
Mikor hivat.

Pál az Opálban

Esténként, mikor az Alkony
Fojtogatni kezdi torkom
Futni kezdek s elkísérem
A Napot, hogy ne féljen.

Segítsd Pált, aki elkapta
Fényed utolsó fodrát!
Emeld fel a magasba
És az Opálba dobd át.

Senkire se vágytam jobban

Senkire se vágytam jobban
mint Rád, aki lám, betoppant
A Hajnalán a Nyaramnak
Mind itt vannak, kopogtatnak.
Vártam láthatatlan fényed,
Látom szárnyaid fehérek
Szíved tiszta, jól megfürdött
Miként aki ideküldött.

Fenn szállnak havas

Fenn szállnak havas
Fellegek egyre
Eltakarva mindazt,
Amit látni lehetne,
Jégvirágot zizeg
A Fagy, ez a részeg,
Lassan vége
Telünk idejének

Ha majd eljön az első Alkony

Ha majd eljön az első Alkony
Magadban árválkodsز a parton,
Te Elmulatott Lehetőség,
Aki lehattél volna: Zöld Ég
De fényévekre élnél innen,
Pedig lehattél volna minden.

Fejed felett szarkák beszélnek
Minden üzenet egyre épebb:
S lám, közelednek aranyos gályán
S felvezetnek a szelek szárnyán.

Nekem már bolygók énekelnek
S élek a fények évkörében.
Kinek süt e Nap hát nem érted?
Mit elvesztegettünk: az Éden.

Kit lenn a Holt-tengerben

Kit lenn a Holt-tengerben
Szívembe lélegeztem,
Egy más időben, térben,
- kár hogy nem akkor éltem -,
Szervusz Szél, tárd a szárnyad,
Indulj, mert a világ nagy,
Üdvözlöm, mondd, ha látod,
Különleges virág volt.

Hát eljöttek a vilák

Hát eljöttek a vilák
Hét labdacsot dobtak át:
Egyet a szőke nők ellen
Hogy önmagam elviseljem
- elnyeljem azt a rengeteg fényt
Mi itt ömlik reggelenként -
Hogy a fény anyaggá váljon,
Anyag legyen látomásom,
S a Kapuk Ura lehessek,
Még arra is adtak egyet
Melytől Hold-lelked kikel,
És hogy felejtse el.

Amikor levágták

Amikor levágták
Haját, aranyábrák
Szálltak szét a szélben
Még azon az éjen
Hulltak aranytollak
Odafentről, hol vagy.
Halhatatlan lelke
Felkúszott a Kertbe
Egy hosszú nádszálon
Rajta lyuk nyílt, három
S a vándorló lelkek
Azon zengedeznek.
Persze felcsempészte
- ha lehet, miért ne? -
A Három Talányt is
Elsőből a nárcisz,
Hold a másodikból.
Mely fennen csatangol
Harmadik maradt
Lelkemnek a Nap
Hogy szívem gyötörje
Szállva körbe-körbe.

Itt az idő, el kell mennem

A reggeli dagállyal elmegyek innen
Semmi sincs, ami felmelegítsen,
A vízen vezessen a Lábnyom
Titkos út a Holt-óceánon

Itt az idő, el kell mennem
Tavaszi szelek fújnak bennem
Virágba borítják a múltat
Amely téli álomba szunnyadt.

Elmondanék még valamit
Ti nem maradhattok Tavaszig
Ha szemem tényleg lecsukom
Összeomlik a horizont.

Isten furcsákat mond néha

Isten furcsákat mond néha:
Soha, de soha nem érsz célba!
Én vagyok a cél, állítólag
S a rejtett Szó, amit kimond Majd.

Ő ennél többet nem segíthet
Sőt, megkért, adjak neki mindent
Legyek helyette a Segítség
Akkor majd nem vágyok el innét.

Testem a Föld lelke az Ég

Testem a Föld lelke az Ég
Ezüst-Nap arany-Hold szemem,
S Éden azonnali
Jövetelét követelem!

A nyár bezárt

Most lett vége a világnak,
Szívemben már nem talállak
Jól elsodródtunk egymástól
Kinn és benn zuhog a zápor.

A nyár bezárt. Leér a lábam...
Olyan jó volna
Visszaszállni
Honnan egykoron idevágtyam.

Más nekem a gondom

Más nekem a gondom!
Bár, bezárt az Éden!
Az szorítja torkom,
Az a Nagy Fény, régen!

Most csak arra vágyok,
Mi egykor kinyílt ott...
Micsoda világ volt,
Ami elvakított!

Jöhet tavasz

Jöhet tavasz,
Ki felvirágoztatja
Még e közönyt
Mely bennem most özönnyel,
Hogy mit tettél, vagy mit nem,
Lelked rajta.
Az én bizalmam
Nem fog vissza jönni.

Nyugodj békében

Itt fenn már nem zöldek a földek
Illene elbúcsúzni tőled,
Két év... hát nem az Éden.
Nyugodj békében.

Üdvözöllek, két nyírfa

Üdvözöllek, Két nyírfa
Áldás szent ágaidra
Mit kerestek ti ketten
Itt a varázsligetben?

Ti Két fényfa, itt a Tél!
Itt a Tél, és ti még itt?
Jeges földben derékig?

Lelkemben melegedve?
Csak nézlek, én, a medve.
Mit kerestek ti nálam
Idefenn az Opálban?

Üdvözöllek két nyírfa
Telem legnagyobb titka
Vágyam égő talánya
Ti két vagány madárka.

Hull az Ég gyöngye

Hull az Ég gyöngye, a harmat,
Jön a tél, hoz nyugodalmat
Békét hoz, és hosszú esőket,
S megszabadít visszamenőleg.

Bor és hamu

Ki minden nap Tórát olvas

Ki minden nap Tórát olvas
Egy szeretetszalagot kap
A jövő létre érvényes
Ahol majd beválthatod
Éjszaka az ég felé less:
És a Holdhoz igazodj.
A nappalhoz lesz hasonló
Arcod, ha kikeveredsz,
Éjszakádból, ha kitáncol
Megtépázott rendszered.
A szent állatöv tövében
Álmom rád talál, remélem
S összes vágyad
Mely letámadt
S önzőségbe rángatott
Megbocsát neked amott:
Mely helynek közeleg napja,
S jutsz egy boldogságosabbra...

Mert számos utak vezetnek
Az oldottság fényébe,
Például fenn az a kék ég
A megoldás térképe:
Fenn a Napban
Lám, tavasz van
És a szélben
Szállnak szépen
A nappal csillagjai
Téged bolondítani.
És az óra lám kibontja
A fákból a színeket
Mind, amelyet
Elfeledtek
S most az Isten
A Kegyelmes,
Az égen kihirdetett.

Lám, immár kitárja karját
A Nyár és szerteárad,
Az ég fátyla most rángatja
Fel a fantáziádat.
Ha leveted vágyaidat
S az éjszakára bízod
Minden vigasztaló lesz és igaz,
S minden rád igazított.
Feloszlik az oszthatatlan,
A Kék Égben felfénylesz.
Bár lehetnék én is térkép
E múlt-újraéléshez!
Besuhanni, mint Ré-Ámon
Viola alakjába
Hol megannyi ákom-bákom
Új Pállá kalapálna.
Elbújva egy buborékban
Átszáguldva a szobán
Egy térbe, túllépni végre
A fényen túli Violán,
Aki fenn bolyong a sarkon
Épp a Sarkcsillag körül
- hogyha életem megtartom
Halálom megmenekül -.
Már nem a szememmel látok
Egy fény-lény elvezetett,
Megtartják álmom az átkok,
S az ellenség-szeretet.

Most, hogy Önök összetörték
Mindazt, mi törhetetlen,
Találkozni fogunk önként
Nálam, a Zöld Hegyekben,
Violán túl, hol nincs más út,
A fény hanggá változik
Hol a harmat ad hatalmat
S hová hangyaszárny repít.

Kibontom a Földet

Kibontom Földet, ezt a zenét
A fákból, a zöldet, a tavaszét.
Hosszú utam volt,
Hoztam a szavakat,
A múltból. Melyek szabadítanak,
Hogy felfoszoljon szemedről a köd.
Már tisztán látom Istent
A záporfüggöny lebegése mögött.

Mit kívánjak „kis” Szabinak

Mit kívánjak „kis” Szabinak
New York vad városába
Oda, hol vakít a divat
És égig ér a lárma?

A karneválban, ahol élsz
Bukásodat akarják
Démonaid szövögetik,
Cspadjukat, a csalfát

Ám, ha szíved rájuk dobod,
Elszállnak, mint a nátha
Még ne küldd el a Haragot
a pünkösdi királyra

Mert angyalaid serege,
Fenn, s benned érted szurkol
S megfejtetlen üzenete-
ket dúdol az Újhold.

Növeszd ki harmadik szemed
És elindulhatsz egy nap
És az útvesztő elereszt,
Mert, mint mindenki: bent vagy.

Mit kívánjak „kis” Szabinak
Ki most 25 éves?
Tisztább levegőt. És szaladj
Hogy önmagad elérjed.

Bor és hamu

Első varázs:
Hóolvadás
Tündérleány.

Nézd a kezét
Issza a fényt
Hold, halovány.

Sűrűn eső
Varázserő
Kámfor szagú.

Ki rád nevet,
Immár tied.
Bor és hamu.

Nem látom szemedben szíved

Volt idő, - most már egyre megy -,
Eljött a lábamhoz a Hegy
Amit kívántam, és amit nem,
Kínált az Isten.

Ma felhők fölött száll e Kő
Foszlik a szent madársziget.
Lám múlttá vedlik a jövő
Nem látom szemedben szíved

Így estefelé

Így estefelé mindig előtör:
Én árultam el őt legelőször
Behunyt szemmel látom az arcát
Nem sem járnak aranyalmák

A fény a lényeket előcsalogatja
Feljön az istenek legmagasabbja
Indul az égnek mind felfele, messze
Enyém a lelkek legnehezebbje.

Mi volt a Lét? Senki se sejti
Néztük a kezét, s nem tudtuk kifigyelni
Így száll el a Nagy Lehetőség
Csak felkapjuk fejünket időnként.

Mindenki lehet Isten

Mindenki lehet isten
Csak tenni kell érte:
Lefeküdni a fűbe
S a felhő fényét
Befogadva kívárni,
Kútjába szemednek
Ez a szent Rét
Míg visszaszivárogo.

Oda, honnan kiszakadt
Egykor a Lét elején,
Visszaröppen a Föld
A szívedbe,
A fenyves az ég pereméről,
S e kacagó gerlék,
Labirintodba rózsaszíromként

Belehullnak:
Házukba beszállva,
Mert tágabb benned a Tér,
Mint Odakint.

Megszólalnak a hangodon,
Visszakapott hatalommal,
Szavaid ágbogas égerfák immár,
S szellemed suttogja a szellő,
És amit itt nem illik mondani:
Tücskeid elhegedülnek.

Tőled reppen a fecske
- Keresd a végtelen égben -,
S felvázolja cikázva:
Hogy immár itt az Örök Nyár!

És mit a Réti Virág
Tündére belőled üzen,
A Hajnal, hogyha kikel,
Zenget a színeivel.

Mindenki lehet isten
Csak tenni kell érte:
Hullj szent térdedre, és tégy szert
Komor, illatos erdei mézre,
Feküdj el a fűben,
Fülelve talányos susogását,
Jön a jel: elzizegi,
Nevét, aki vár rád.

Int az Út, hogy a múltba visszavezessen
Kapaszkodj a fák ága-bogába:
Mindenki lehet isten
Ki módját kitalálja.

Azzal, ki ott áll

Azzal, ki ott áll, álruhában
S elárult. Sohase lássam.
Ez vagyok én. Mélyen lenézem.
Így telt az első ezer évem.

Már a tervek füstbe mentek,
Ám a tavasz fordít egyet
Fordít egyet a tavasz,
Égig érő fű fakadt
Hajnalban, ablakom előtt
Megfordulnak az Idők.

Megigézetten nézem
A legrövidebb éjen,
Ahogy cseng-bong ezer ága
Énekelnek, fel, s leszállva
Senki nem látott még szebbet
A meg nem születettek.

Már ráheveredtél, sírod tetejére,
Az ember egyszer csak beleéled a fénybe,
Alkalomadtán, ha költöznek a fecskék,
Elmondani hálám Neki el ne felejtsék.

Te vesztettél akkor el

Mert te vesztettél akkor el,
Ahol a Hold jár,
S nyomában minden táncra kel
- Mikor Nap voltál.

Nézem a testem, a viaszt,
- fenn léket törtnek -,
S hirtelen életre riaszt
Két égő könnycsepp.

Útban az égbe

Nem szeretem azt az embert
Aki kénytelen voltam lenni.
Ámde az ember levedli
Mindazt, ami falevélféle,
Útban az Égbe.

Még tart a nyár

Még tart a nyár,
Együtt a táj,
Villan a fény a tó felett:
Felröppen a madársziget
Az égre fényhidat feszít.
Ne félj, együtt leszünk megint.

- vége -